

Recomandări pentru Premiul de Stat al Republicii Populare Romîne pe anul 1962

EUGENIA POPOVICI

TINEREȚEA ARTEI AUTENTICE

Există tinereți eterne, a căror expresie e neapărat o dăruire vieții, într-o formă sau alta, mereu proaspătă și întreagă, ca în prima zi în care tinerețea, cu uimire fericită, a îmbrățișat viața.

La Eugenia Popovici, tinerețea asta se exprimă pe scenă. De douăzeci și opt de ani, ca la debutul ei, actrița păstrează aceeași ingenuitate, neîncepută ca apa din poveste, aceeași efervescentă strălucire, același clinchet de argint în glas, același chip de copil, pe care anii n-au lăsat pecete. Meștesugul ei actoricesc a crescut, subtilitatea și pătrunderea s-au îmbogățit, înțelepciunea și-a creat drum sigur și i-a deschis calea compoziției echilibrate, nuanțate, dar prospețimea a rămas nealterată, adolescența, cu tresăririle ei sensibile, conviețuiește nestîinjenită cu maturitatea adînc-știutoare! Autenticitatea aceea cu care ne-a surprins la primul ei rol a rămas întreagă, fără să fie cît de cît păgubită de tehnica pe care actrița, firește, a dobîndit-o.

În cele douăzeci și opt de stagioni — și nu toate au fost darnice pentru Eugenia Popovici —, actrița n-a părăsit scena Teatrului Național „I. L. Caragiale” niciodată (decît chemată vremelnice în reprezentații) pentru o aventură teatrală mai fructuoasă. Credincioasă teatrului în care a trăit pentru prima oară marea bucurie a jocului și a întîlnirii cu publicul — căruia ai să-i spui ceva și care îți răspunde neapărat cînd i-ai spus un lucru cu temei —, Eugenia Popovici trece pe întreaga claviatură, de la copil la bătrînă, de la comedia scilicet la drama adînc omenească, adevărată, și ești fericit că nu-i poți prevedea nici cînd bătrînețea.

Propunerea ei pentru Premiul de Stat bucură miile de spectatori care o iubesc.

Lucia Demetrius